

Mýty o národech

Co Čech to muzikant

V historii jsme bezesporu patřili k výjimečně muzikálním národům. Dudák Švanda byl jen jeden z mnohých, kteří po staletí chodili muzicírovat do světa.

Proslavili se naši barokní skladatelé, např. Jan Dismas Zelenka, kterého obdivovali takoví velikáni jako Johann Sebastian Bach nebo Georg Philipp Telemann. V Polsku, Rakousku a Německu patřil v druhé polovině 18. století k nejhranějším autorům chrámové hudby František Xaver Brixl. Ze skladeb Josefa Myslivečka, kterému v Itálii, kde působil, říkali také "Il divino boemo", čerpal inspiraci Wolfgang Amadeus Mozart. Čtyři naši skladatelé se v dalších stoletích stali světovými velikány – Smetana, Dvořák, Janáček, Martinů.

Zlaté české ručičky

Obdobně slávu umu obyvatel Čech a Moravy šířili po světě naši řemeslníci. Například na jihu Lotrinska se už ve 14. století rozhodl jeden z místních vévodů zřídit sklárny. Přilákal tam šikovné řemeslníky z okolí Vimperka a Kraslic. Žili tu zhruba sto let a pak se přesunuli do vzdálenější Anglie.

Víme, jak se v daleké cizině uplatnili mnozí naši krajané a řada z nich dosáhla ve své profesi velkých úspěchů. A tak by si jeden povzdechl, když musí v novostavbě opravovat jedna parta stavebníků práci té předchozí – kam se ty zlaté české ručičky poděly?

Francouzi jsou gurmáni

Francouzská kuchyně sice může být nesmírně uznávaná v celém světě, ale země je druhým největším trhem pro rychlé občerstvení McDonald's hned po Spojených státech. Navíc podle respektovaného Michelinského průvodce je už několik let kulinářskou metropolí světa Tokio – nikoli Paříž.

Francouzky jsou štíhlé

Možná to naše dámy škodolibě potěší: **42 procent Francouzek trpí v současnosti nadváhou**. Alespoň to uvádí průzkum švýcarské farmaceutické skupiny Roche. Že by ty hamburgery?

Francouzi jsou velcí milovníci

Hovoříte-li s Francouzem, vždy máte pocit, že vás svádí, s Francouzkou, že koketuje. Ale nic to neznamená, **je to jen hra**, kterou Francouzi milují. **To, co by v Americe bylo považováno za sexuální obtěžování, je ve Francii jen zdvořilá konverzace**. Jak se to má v tomto případě s Me Too, zatím průzkumy neuvádějí.

Londýnské mlhy

Dnes už jsou minulostí, ale až do poloviny dvacátého století k sobě Londýn a mlhy nerozlučně patřily. Tu atmosféru pak do světa šířily i příběhy o Sherlocku Holmesovi, Jacku Rozparovači nebo snímek Příšerný host od Alfréda Hitchcocka.

Od 12. století, kdy se Londýn začal rozrůstat, většina domů topila v krbech nekvalitním uhlím. Rozvoj industrializace v 18. století to ještě zhoršil. Londýn leží v mělkém údolí řeky Temže a kombinace místního mikroklimatu s množstvím kouře stoupajícího z tisíců komínů způsobovaly tvorbu toho, čemu dnes říkáme smog.

Všudypřítomné saze pak vzduch zbarvily do žlutohněda, což místním připomínalo hrachovou polévku, podle které také londýnské mlhy pojmenovali pea soup nebo pea soup fog. V prosinci 1952 se povětrnostní podmínky zhoršily natolik, že několik dní nebylo skutečně na krok vidět, zastavila se i veřejná doprava a byly zrušeny veřejné sportovní a kulturní akce. Odhaduje se, že celkové počty těch, kteří zemřeli v přímé souvislosti s Velkou mlhou, byly více než 12 000, přičemž dalších více než 25 000 lidí mělo trvalé zdravotní potíže.

V roce 1956 byl proto prosazen tzv. Clean Air Act, zákon zakazující použití pevných paliv pro vytápění domácností v Londýně. Postupně byly také uzavřeny tepelné elektrárny v Londýně a dnes už se pověstná londýnská mlha v této metropoli nevyskytuje.

Pije jako Dán

S tímto mýtem je to velmi zajímavé. V Česku se o tom, kdo nadmíru holduje alkoholu, říká, že pije jako Dán. V Dánsku se o něm povídá, že pije jako Švéd. V Německu se dokonce můžete o někom dozvědět, že je „betrunken wie sieben Schweden“, tedy opilý jako sedm Švédů. Švédové ho zas pomlouvají, že „supa som en hollandäre“, což znamená pije jako Holanďan. A Francouzi o něm říkají: „pije jako Polák“.

Tak se v tom vyznejte. Každopádně bychom se velkému množství alkoholu měli vyhnout. Pak se nestaneme předmětem takového přirovnání a navíc ušetříme své zdraví.